

Между два явора наблизу заровиха четиримата си другари, и ги оплакаха. Женитѣ запалиха свѣщици. Следъ това запалиха отъ четири страни кжщата, за да изгорятъ турскитѣ трупове и да се заличи всѣка следа. На много мѣста изъ гжнкитѣ на планината Кочо имаше и егреци, и колиби. Нѣмаше семейството да остане безъ подслонѣ.

Чичо бѣше приседналъ на една височина надъ рѣката, додето Кочови стѣгаха кервана. Край него се бѣше сгушилъ Шарко. Жално мѣташе уморени очи и го гледаше. Бързо се подемаха гърдитѣ му, често дишаше. Лека-полека зе да се отпуска, да бере душа. Нежна скръбъ изпълни чичовото сърце къмъ храброто куче, което спаси живота му, като понесе само смъртоносния ударъ.

Най-после всичко бѣше готово и потеглиха низъ безкрайнитѣ гори. Чичо хвърли за последенъ пжтъ просълзени очи къмъ Шарко, който оставаше, за да дочака смъртта. Като отминаха стотина крачки, всички нагазиха въ рѣката и по водата тръгнаха на горе, за да заличатъ следитѣ си. Никаква потеря, никакви кучета не можеха въ такъвъ случай да имъ уловятъ диритѣ.

Постепенно сутрешната прохлада ободри дружината. Кожмара отъ страшната кървава борба, който притискаше всички, ослабна и се разнесе. Слънчевитѣ лжчи прогониха мъглата отъ настрѣхналитѣ души. И усмивки зеха да просияватъ по обгорѣлитѣ лица. Разговори проецаха, изпърво предпазливо, тихо, по-сетне свободно и громко. Ето страхътъ изчезна отъ сърцата. Нова радостъ нахлу въ душитѣ: — нѣмаше вече ни Келешъ Асанъ, ни Али Чаушъ. Скоро вѣтъра ще разпилѣ праха имъ изподъ пожара. Нѣма да остане отъ тѣхъ ни следа. Ще си отдѣхнатъ селата. Тревожнитѣ сѣнки на безбройнитѣ жертви, загинали мжченишки отъ ржцетѣ на тия злодеи, ще се успокоятъ въ своитѣ знайни и незнайни гробове. Мжно можеше дружината да свикне съ мисълта, че Келешъ Асанъ и Али Чаушъ сж вече мъртви. Тѣхнитѣ безбройни приятели и ятаци дълго време напразно ще ги чакатъ да се върнатъ като всѣки пжтъ съ тежко злато.